

[Thor kil Kristensen.]

reformen, og at resultaterne deraf nu fremsættes som lovforslag, betyder, at offentligheden bliver underrettet om de forhandlinger, der foregår, og kan tage stilling til problemerne, således at der kan komme en offentlig debat til supplerings af vore udvalgsforhandlinger. Det synes vi fra venstres side er rigtigt.

Den opgave, der foreligger i anledning af vanskelighederne ved beskatningen af indkomstforhøjelser, er efter sin karakter en udligningsopgave. Der skal ikke ved et sådant lovforslag tages stilling til beskatningens samlede størrelse her i landet, det drøftes i forbindelse med vor almindelige finanspolitik, men sådan som det er i øjeblikket, hviler indkomstskatten særlig tungt i de år, hvor man har haft en betydelig indkomstforøgelse. Til gengæld er så selvfølgelig indkomstskatten særlig let i de år, hvor man har haft en indtægtsnedgang. Dette betyder jo, at de, der forøger deres indkomst ved en særlig indsats, ikke bliver belønnet derfor, tværtimod, og derfor er en udligning naturligvis af det gode, hvis den kan gennemføres.

Det må erkendes, at det her foreliggende lovforslag virkelig giver en sådan udligning. Det kommer, som det kan ses af det foreliggende materiale, allerede i det første år efter indtægtsforskydninger betydelig nærmere til det, man kalder ligevægtsskatten på længere sigt end de nugældende regler. Kort kan det siges på den måde, at efter forslaget vil man få det store skattefradrag i de år, hvor man har haft den store indkomst, medens der i øjeblikket er en tidsafstand, som giver de vanskeligheder, jeg har nævnt. Dette er selvfølgelig af værdi.

Når der alligevel indenfor venstre har været visse overvejelser og visse betænkeligheder, hænger det sammen med, at det tangerer det så meget diskuterede spørgsmål om skattefradragets retten. Jeg skal naturligvis ikke her gentage, hvad der i tidens løb er sagt om denne skattefradragets ret, men kun sige, at jeg har forstået, at der i den senere tid har været forhandlet om en skattereform under den forudsætning, at skattefradragets retten skal bevares i vor skattelovgivning. Sådan er den politiske stilling her i folketinget, og

sådan er utvivlsomt også det overvejende synspunkt i befolkningen efter tilkendegivelser, der foreligger. Dette er altså, hvad man end mener om det, det foreliggende grundlag. Også efter det foreliggende lovforslag bevares skattefradragets retten, omend den praktiseres på en anden måde, og det vil måske endda kunne gøre det lettere at bevare skattefradragets retten, hvis man ved en ordning som den her foreslåede kan fjerne nogle af de uheldige virkninger, som det gældende system har i tilfælde af svingende indkomster. Men det ligger naturligvis sådan, at det for venstre i almindelighed vil være af afgørende betydning ved denne sags behandling, at man føler sig betrygget med hensyn til skattefradragets rettes fremtid.

Der rejser sig iøvrigt visse rent praktiske problemer, som jeg ikke skal gå ret meget ind på. Det bliver lidt mere indviklet, end det er i dag, men jeg tror på den anden side, det må erkendes, at det bliver mindre indviklet, end det ville blive ved de andre forslag til løsning af merindkomstproblemet, som vi har drøftet i det siddende udvalg. Den ordning, der her er foreslået, er sikkert i praksis simplere end de andre, der har været på tale. Der må naturligvis være en overgangsbestemmelse i ordningens første år, således som det også er foreslået i § 4. Det giver næppe anledning til større vanskeligheder. Derimod er det, som jeg sagde før, en simpel følge af systemet, at når man beskatter indkomsterne mindre stærkt i de år, hvor de stiger, bliver der en modsat virkning i de år, hvor de falder. Ligesom der til en stor indkomst efter det nye system vil svare et stort skattefradrag, således vil der selvfølgelig til en lille indkomst svare et lille skattefradrag allerede i det pågældende år. Man kan så sige, at deri ligger naturligvis en tilskyndelse, en opmuntring til at skaffe sig stigende indkomster fremfor faldende. Der foreligger imidlertid et særligt problem, når folk går over fra det, som har været deres livs hovedbeskæftigelse, til en tilbagetrukken stilling, hvor de kommer ned på det, man måske med et generelt udtryk kunne kalde deres alderdomsindkomst. Når en privat funktionær, en arbejder eller måske en tjenestemand opgiver sin stilling og kommer ned på en indtægt, hvad enten den består